

Enke med et Barn vil faa en Reduktion paa 390 Kr., 390 Kr. mindre, end hun vilde faa efter den nugældende Lov; naar Manden har en Indtægt paa 1 200 Kr. Først naar hun har to Børn, vil hun blive delagtiggjort i den Forandring, der nu er sket her, men som det ærede Medlem Hr. Rode paa et tidligere Tidspunkt har bekæmpet. Det ærede Medlem Hr. Rode har sammen med mig og sammen med øvrige Udvalgsmedlemmer bekæmpet Understøttelsesprincippet og hævdet Forsikringsprincippet. Det vil det ærede Medlem Hr. Rode kunne erindre. De Tanker, som her er kommet frem om Graduering af Understøttelserne, har været fremme før, fremsatte af Arbejderforsikrings-Raadet, men vi gik imod dette, fordi vi sagde: Det bør holdes paa det rene Forsikringsprincip Grundlag og ikke paa Understøttelsesprincippet.

Men det er jo ogsaa Dagpengene, man vil reducere. Det ærede Medlem Hr. Rode holder sig alene til, hvad der sker med Hensyn til Dødsersatningerne. Dødsersatningerne reduceres. Dagpengene reduceres med 15 pCt. udover, hvad der blev vedtaget i Lovene af 1916 og 1898. Herom kan der ikke disputeres. Det staar fast. Derfor skulde man fornuftigvis være standset ved den generelle Nedskæring med de 15 pCt. ved 1 200 Kr., for den havde ingen som helst Berettigelse længere nede. Men nu er altsaa Forholdet af en Karakter, som bevirker, at de Radikale med det ærede Medlem Hr. Rode gøre en Svingning, som man ikke har kendt paa dette Omraade paa noget tidligere Tidspunkt. Ja, Lykke paa Rejsen!

Rode: Det ærede Medlems Tale var et Vidnesbyrd om, at han overhovedet ikke er i Stand til at forsvare, hvad han tidligere har sagt. Det ærede Medlems hele Tale var et Forsøg paa at komme bort fra Forhold, som man i de foregaaende Dage har benyttet til stærke agitatoriske Udfald. Han vender nu tilbage til Spørgsmaalet fra 1916 om, hvad vi eventuelt da burde have gjort. Jeg gør opmærksom paa, at der blev gennemført en Lov med hele Rigsdagens Billigelse. Jeg gør opmærksom paa, at da man i 1920 skulde forandre Tallet 6 000, foreslog det ærede Medlem Hr. Stauning, som da havde overtaget det paagældende Ministerium, og i hvis Navn Lovforslaget kom frem, Tallet 6 000 fordoblet til 12 000 under Hensyn til Prisstigningen. Han foreslog ikke at forhøje det derudover, men holdt sig til det ene, det af Rigsdagen vedtagne Grundlag i 1916, og førte Loven i Niveau, og det, som foregaaer nu, er, at

Loven føres i Niveau igen særlig paa det Omraade, som har været Genstand for socialdemokratiske Angreb.

Den føres i Niveau, og idet man gør dette, undersøger man samtidig Spørgsmaalet, om det er rigtigt at blive ved den teoretiske Betragtning, at dette er en Forsikring, for hvilken der skal gives en ensartet Erstatning, eller det er rigtigt at gaa over til at give Erstatningerne i Dødstilfælde paa det Grundlag, at den Enke, som skal modtage Erstatningen, er forskelligt stillet, efter som hun har mange Børn eller ikke. Og nu kan man naturligvis fra et teoretisk Synspunkt ville fastholde Standpunktet med de 8 000 Kr., og hvis Socialdemokraterne havde stillet Forslag om at omregne de 12 000 Kr. og gaa til 8 000 Kr., kunde de to Standpunkter komme til at brydes med hinanden: 8 000 Kr. ensartet for alle eller Graduering efter Børnetallet. Og saa vil jeg spørge, ikke ud fra et forsikringsteknisk, men fra et socialt Synspunkt: Hvad er bedst: at give Enken med 9 Børn det samme som den barnløse Enke, eller at give Enken, som har den store Forsørgerpligt, en større Erstatning? Ud fra en social Opfattelse maa man dog sige: det er den Enke, som har den største Vanskelighed i Livet, som Staten, der ordner dette Forhold, bør stille gunstigst.

Og det ærede Medlem har ikke paa nogen Maade kunnet rokke ved, at den Enke, der har flere Børn, bliver værdimæssigt stillet henvend 5 000 Kr. bedre end efter den nuværende Lovs Bestemmelser. Denne Lov er, som alle ved, vel en Forsikringslov, men det er ikke en Forsikring, som de forsikrede betaler noget til, det er en Forsikring, som Arbejdsgiverne skal bære under Hensyn til, at de Personer, de tager i deres Tjeneste, er udsat for Ulykker og Død. Det er et socialt Gode, som er givet Arbejderklassen, og med Rette er givet den, saaledes at Arbejdsgiverne skal bære Forsikringen helt og holdent. Men idet det saaledes er en Ordning, hvor Byrden er paalagt Arbejdsgiverne, maa man dog i samme Grad, som man forøger Arbejdsgivernes Præmier under Hensyn til det stigende Prisniveau og den stigende Velstand i Landet, formindske dem i det Øjeblik, da Priserne falder og de økonomiske Tilstande er blevet helt uheldige.

Naar man saa samtidig er saa heldig at kunne ordne denne Lov ikke efter et strengt forsikringsteknisk, af Hr. Bramsen oprindeligt meget vel begrundet System, som vi opretholdt i mange Aar, naar man er saa lykkelig i disse vanskelige Tider at kunne